

mái eltűnhetnek ugyan egyidőre, de a szívekben élő belső béke kiirthatatlan marad. Ez a belső béke győzött akkor, mikor a galíciai harctéren a sebesült kozák homlokon csókolta haldokló szomszédját, a magyar bakát és keresztet rajzolt homlokára, mielőtt az végleg lehunyta volna szemét. Bármilyen magasra esapjon is a bűn és a borzalom áradata, mi mindig kiemelkedhetünk belőle.

Az új ember ismét lelkiség után kutat, az értelmet ismét az objektumban keresi, legyen az munka, gép, család vagy mindenekelőtt Isten. Az élet elfordul az önimádattól s újra organikus folyamat lesz, amennyiben az egyest nagyobb szellem, vagy lelki valóságnak rendeli alá.

Ezekben látjuk a háború nemzetnevelő fontosságát, amelyet meglátni, a jövő nemzedék nevelése szempontjából kiemelni és észrevétni, követendő például állítani bizonyára minden nevelő egyik legszebb feladatává válik.

SÉTA KÖZBEN

Igen, fiacskám, háború van,

Egész világra lángoló;

Pályáján megriadva perdül

E vértől ázott földgolyó;

Csatákban hány szív omlik össze!

És otthon mennyi gyász zokog,

Megsekasodnak most az árvák

S az özvegyasszonyok...

Igen, fiacskám, háború van,

Nagy vérhullásos zivatar

S a küzdő népek bús sorában

Ott áll most is a magyar!

Mohácsnál nem volt több a kockán

Ha nem is folyt még annyi vér, —

A lélek iszonyodva dermed

És gondolkozni — fél...

Igen, fiacskám, háború van;

Győzünk-e?... Istent hinni kell!

Az emberiségnek színe-lángja

Csak nem hiába vérzik el?

Ó, ha van Isten fenn az égben —

És, ugy-e, kell, hogy Ő legyen? —

Nézd, nyitva áll a templomajtó, —

Menjünk be, gyermekem...

Sajó Sándor.

(Ez a költemény a világháború kellős közepén keletkezett. De ma is áll, amit a költő akkor mondott: Istent hinni kell!)